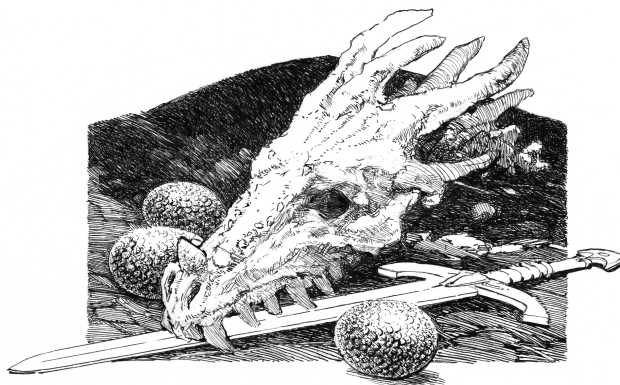
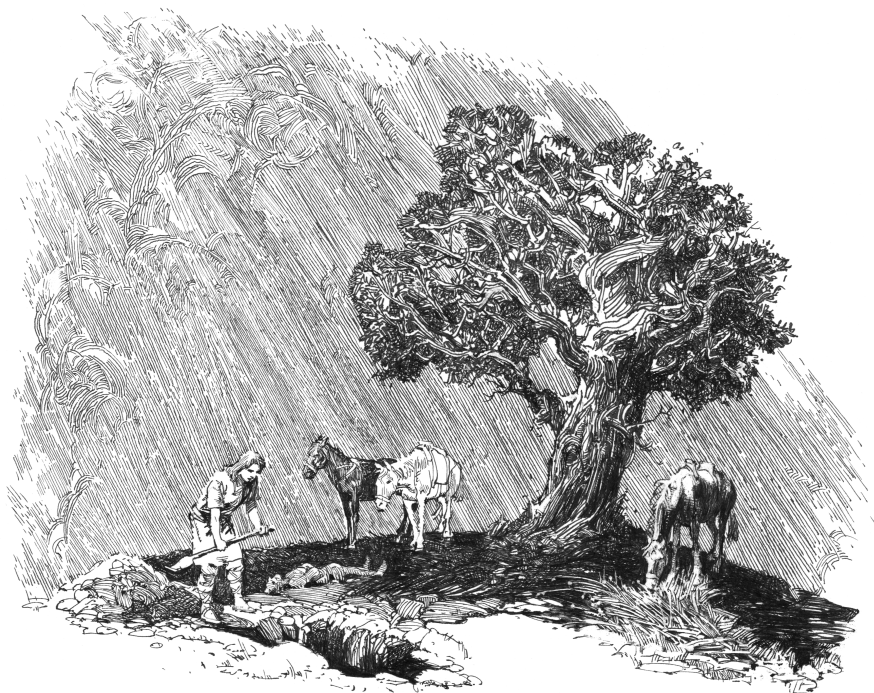


RIDDER VAN DE ZEVEN KONINKRIJKEN



DE HAGENRIDDER





De Hagenridder speelt ongeveer honderd jaar voor het begin van de eerste boeken van Het Lied van IJs en Vuur.

De grond was zacht geworden door de voorjaarsregens, daarom kostte het Dunk geen moeite het graf te delven. Hij koos een plekje op de westelijke helling van een lage heuvel, want de oude man had altijd graag naar de zonsondergang gekeken. ‘Weer een dag om,’ verzuchtte hij dan, ‘en wie zal zeggen wat de ochtend brengt, nietwaar, Dunk?’

Welnu, één ochtend had regen gebracht waarvan ze tot op het bot doorweekt waren geraakt, de ochtend daarop vochtige windvlagen en de daaropvolgende een verkoudheid. De vierde dag was de oude man te zwak geweest om te rijden. En nu was hij dood. Nog maar een paar dagen geleden had hij gezongen onder het rijden, het aloude liedje over naar Meeuwstee gaan om een schone maagd te zien, waarbij hij Meeuwstee had vervangen door Esfoort. Op naar Esfoort om de schone maagd te zien, hei-ho, hei-ho, dacht Dunk onder het graven. Hij voelde

zich ellendig.

Toen het gat diep genoeg was tilde hij het lichaam van de oude man op en droeg hem erheen. De man was klein en slank geweest; ontdaan van zijn maliënkolder, helm en zwaardriem leek hij niet meer te wegen dan een zak bladeren. Dunk was enorm lang voor zijn leeftijd; een lompe, grofgebouwde knul van zestien of zeventien (niemand wist precies hoe oud), eerder zeven dan zes voet lang, en hij begon nu pas volgroeid te raken. De oude man had hem dikwijls geprezen om zijn kracht. Hij was altijd heel royaal geweest met loftuizingen. Dat was dan ook alles wat hij te geven had.

Hij legde hem op de bodem van het graf en bleef er een poosje naast staan. Er hing weer regen in de lucht en hij wist dat hij het gat dicht moest gooien voor de bui losbarstte, maar het viel hem zwaar om aarde op dat vermoeide, oude gezicht te smijten. Er zou een septon bij moeten zijn om wat gebeden voor hem te zeggen, maar hij heeft alleen mij maar. De oude man had Dunk alles geleerd wat hij over zwaarden, schilden en lansen wist, maar was er nooit zo goed in geslaagd hem woorden bij te brengen.

‘Ik zou u uw zwaard laten houden als het onder de grond niet zou gaan roesten,’ zei hij ten slotte verontschuldigend. ‘De goden geven u vast wel een nieuw. Ik wou dat u niet doodgegaan was, ser.’ Hij zweeg even, zich afvragend wat hij verder nog moest zeggen. Hij kende niet één gebed, althans niet van begin tot eind; de oude man was niet zo’n held geweest in het bidden. ‘U was een waarachtig ridder en u hebt me nooit geslagen zonder dat ik het verdiende,’ wist hij ten slotte uit te brengen, ‘op die ene keer in Maagdenpoel na. Het herbergknechtje had de pastei van die weduwe opgegeten, ik niet, zoals ik zei. Maar dat doet er niet meer toe. Mogen de goden u behoeden, ser.’ Hij schopte wat aarde in het gat en begon het toen systematisch te vullen zonder nog naar het ding op de bodem te kijken. Hij heeft een lang leven gehad, dacht Dunk. Hij zal eerder zestig dan vijftig zijn geweest, en hoeveel mannen kunnen dat zeggen? In elk geval had hij het voorjaar nog gehaald.

De zon daalde al in het westen toen hij de paarden voederde. Er waren er drie: zijn doorgezakte merrie, de hakkenei van de oude man en diens strijdros Donder, dat hij alleen tijdens toernooien en veldslagen bereed. De grote, bruine hengst was niet meer zo snel en sterk als vroeger, maar zijn felle blik en zijn temperament had hij nog, en hij was waardevoller dan al Dunks andere bezittingen bij elkaar. Als ik

Donder en de ouwe Bruin samen met hun zadel en tuig verkocht zou dat genoeg zilver opleveren om... Dunk fronste zijn wenkbrauwen. Het enige leven dat hij kende was dat van een hagenridder die van burcht naar burcht reed en bij deze en gene heer in dienst trad, in hun veldslagen vocht en aan hun tafels at totdat de oorlog voorbij was, en dan weer verder trok. Zo nu en dan waren er ook toernooien, maar niet zo vaak, en hij wist dat sommige hagenridders in magere jaren 's winters op rooftocht gingen, al had de oude man dat nooit gedaan.

Ik zou een andere hagenridder kunnen zoeken die een schildknaap nodig heeft om zijn dieren te verzorgen en zijn wapenrusting schoon te houden, dacht hij, of misschien zou ik naar een stad kunnen gaan, naar Lannispoort of Koningslanding, en dienst nemen bij de stadswacht. Of anders...

Hij had de spullen van de oude man onder een eik opgestapeld. In de linnen beurs zaten drie zilveren hertenbokken, negentien koperen penningen en een beschadigde granaat; zoals bij de meeste hagenridders stak het merendeel van zijn wereldse bezittingen in zijn paarden en wapens. Dunk bezat nu een maliënkolder waarvan hij al duizend keer de roest had afgeschuurd. Een ijzeren halfhelm met een breed neusstuk en een deuk bij de linkerslaap. Een zwaardriem van gebarsten bruin leer met daaraan een zwaard in een schede van hout en leer. Een dolk, een scheermes, een wetsteen. Scheenplaten en een halsplaat, een acht voet lange strijdlans van gedraaid essenhout met een gemene ijzeren punt en een eikenhouten schild met een gebutste metalen rand, met daarop het wapenteken van ser Arlan van Penningboom: een gevleugelde kelk, zilver op bruin.

Dunk keek naar het schild, raapte de zwaardriem op en keek nog eens naar het schild. De riem was op de magere heupen van de oude man gemaakt. Hij zou er nooit wat aan hebben, evenmin als aan de maliënkolder. Hij bond de schede aan een eind henneptouw, knoopte dat om zijn middel en trok het zwaard.

De kling was recht en zwaar – prima staal uit een kasteelsmidse – het heft van hout, omwikkeld met zacht leer, de knop een gepolijste zwarte steen. Hoe eenvoudig ook, het zwaard lag prettig in de hand, en Dunk wist hoe scherp het was, want hij had het menige avond voor het slapengaan bewerkt met een wetsteen en een geoliede lap. Mijn greep is niet slechter dan die van hem, zei hij bij zichzelf, en op de Made van Esfoort wordt een toernooi gehouden.

Fijnvoet had een soepeler tred dan de ouwe Bruin, maar toch was Dunk rauw en moe toen hij voor zich uit de herberg ontdekte, een hoog gebouw van hout en pleisterwerk naast een riviertje. Het warme, gele licht dat uit de ramen naar buiten viel zag er zo uitnodigend uit dat hij domweg niet door kon rijden. Ik heb drie zilverstukken, zei hij bij zichzelf, genoeg voor een goed maal en zoveel bier als ik maar wil.

Terwijl hij afsteeg dook een naakte jongen druipend van het water uit het riviertje op en begon zich af te drogen met een mantel van bruin baai. 'Ben jij de staljongen?' vroeg Dunk. Het joch leek niet ouder dan een jaar of acht, negen; een magere bleekneus met modder tot over zijn enkels. Het merkwaardigst was zijn haar, want dat had hij niet. 'Mijn hakenai moet afgewreven. En haver voor alle drie. Kun jij dat doen?'

De jongen keek hem vrijpostig aan. 'Jawel. Als ik er zin in heb.'

Dunk fronste zijn wenkbrauwen. 'Wat krijgen we nou? Ik ben een ridder, weet je dat?'

'Zo zie je er anders niet uit.'

'Zien alle ridders er dan hetzelfde uit?'

'Nee, maar ze lijken ook niet op jou. Je zwaardriem is van touw.'

'Zolang mijn schede er maar aan blijft hangen. En nu verzorg je mijn paarden. Je krijgt een koperstuk als je het goed doet en anders een oorvijg.' Hij bleef niet kijken hoe de staljongen dat opnam maar draaide zich om en dook de deur binnen.

Hij had verwacht dat het op een uur als dit wel druk zou zijn in de herberg, maar de gelagkamer was vrijwel leeg. Aan één tafeltje was een jeugdig jonkertje in een damasten mantel onder zeil gegaan. Hij lag zachtjes te snurken in een plas gemorste wijn. Verder was er geen mens. Onzeker keek Dunk om zich heen totdat een stevige, korte vrouw met een grauw gezicht uit de keuken te voorschijn kwam en zei: 'U kunt overal gaan zitten. Wilt u bier of eten?'

'Allebei.' Dunk nam een stoel bij het raam, een flink eind bij de slaper vandaan.

'We hebben prima geroosterd lamsvlees met een kruidig korstje en een paar eenden die de jongen heeft geschoten. Wat wilt u?'

Hij had al in geen halfjaar in een herberg gegeten. 'Allebei.'

De vrouw lachte. 'Nou, u bent er stevig genoeg voor.' Ze tapte een kroes bier en bracht die naar zijn tafeltje. 'Wilt u ook onderdak voor de nacht?'

'Nee.' Dunk had niets liever gehad dan een zachte stromatras en een dak boven zijn hoofd, maar hij moest zuinig zijn op het geld. De grond

was goed genoeg. 'Iets te eten, iets te drinken, en dan op naar Esfoort. Hoe ver is dat nog?'

'Eén dagrit. Waar de weg zich splitst, bij de afgebrande molen, naar het noorden. Zorgt de jongen voor uw paarden, of is-ie er weer van-door?'

'Nee, hij is er,' zei Dunk. 'U hebt zo te zien weinig klandizie.'

'De halve stad is naar het toernooi. Die van mij zouden ook zijn gegaan als ik het goed had gevonden. Als ik er niet meer ben krijgen ze deze herberg, maar dat joch trekt liever met krijgsvolk op en die meid krijgt de kolder in haar kop zodra ze een ridder ziet langsrijden. Ik zou waarachtig niet weten waarom. Ridders zijn hetzelfde gebouwd als alle andere mannen en geen enkel tweegevecht heeft ooit invloed gehad op de prijs van de eieren.' Ze bekeek Dunk nieuwsgierig; zijn zwaard en schild zeiden één ding, zijn touwriem en grove tuniek iets heel anders. 'Gaat u zelf ook naar het toernooi?'

Hij nam een slokje bier voordat hij antwoordde. Het was nootbruin van kleur en lag dik op zijn tong, precies wat hij lekker vond. 'Ja,' zei hij. 'Ik ben van plan het te winnen.'

'O ja?' antwoordde de waardin, beleefd genoeg.

Aan de andere kant van het vertrek hief het jonkertje zijn hoofd op uit de wijnplas. Zijn gezicht was ziekelijk geel onder een rattennest van zandkleurig haar, en blonde stoppels bedekten zijn kin. Hij veegde zijn mond af, knipperde met zijn ogen toen hij Dunk zag en zei: 'Ik heb van jou gedroomd.' Met trillende hand stak hij een vinger uit. 'Blijf uit mijn buurt, hoor je? Blijf v^{er} uit mijn buurt.'

Dunk staarde hem onzeker aan. 'Heer?'

De waardin boog zich naar hem toe. 'Let maar niet op hem, ser. Het enige dat die doet is drinken en over zijn dromen kletsen. Ik ga eens wat aan uw eten doen.' Bedrijvig liep ze weg.

'Eten?' Uit de mond van het jonkertje klonk het woord obscene. Hij kwam wankelend overeind, met één hand op de tafel steunend om niet te vallen. 'Ik word niet goed,' verklaarde hij. De voorkant van zijn tuniek stond stijf van de oude rode-wijnvlekken. 'Ik zocht een hoer, maar d'r is er hier geen één. Allemaal naar de Made van Esfoort. Goeie goden, ik moet wijn hebben.' Hij stiefelde de gelagkamer uit, zwaaiend op zijn benen, en Dunk hoorde hem neuriënd een trap opgaan.

Een triest geval, dacht Dunk. Maar waarom dacht hij dat hij mij kende? Hij zat er een poosje over te peinzen achter zijn bier.

Het lam smaakte best en de eend was nog beter, klaargemaakt met

kersen en citroen en lang niet zo vet als eend meestal was. De waardin bracht hem bovendien erwten in botersaus en haverbrood, warm uit de oven. Zo is het ridderleven, dacht hij terwijl hij het laatste restje vlees van de botten zoog. Lekker eten en drinken wanneer ik er zin in heb en niemand om me om mijn oren te slaan. Hij nam een tweede kroes bier bij het eten, een derde om het weg te spoelen en een vierde omdat niemand het hem verbood. Na afloop betaalde hij de waardin met een zilveren hertenbok en kreeg toch nog een handvol koperstukken terug.

Toen Dunk de herberg verliet was het helemaal donker. Zijn maag was vol en zijn beurs iets lichter, maar hij liep naar de stallen met een goed gevoel. Voor zich uit hoorde hij een paard hinniken. 'Rustig, jochie,' zei een kinderstem. Fronsend versnelde Dunk zijn pas.

Hij vond de staljongen boven op Donder met de wapenrusting van de oude man aan. De maliënkolder was langer dan hijzelf en hij moest de helm schuin op zijn achterhoofd houden om te voorkomen dat het ding over zijn ogen zakte. Hij zag er uiterst vastberaden en uiterst absurd uit. Dunk bleef in de staldeur staan en lachte.

De jongen keek op, kreeg een kleur en sprong op de grond. 'Heer, ik wou niet...'

'Dief,' zei Dunk. Hij deed zijn best om streng te klinken. 'Doe die wapenrusting uit en wees blij dat Donder je geen trap voor je stomme kop heeft gegeven. Het is een strijdros, geen kinderpony.'

De jongen deed de helm af en smeed die in het stro. 'Ik kan er net zo goed op rijden als jij,' zei hij zo brutaal als wat.

'Kop dicht. Bij mij hoeft je niet met zulke onbeschoftheden aan te komen. Die maliënkolder ook uit. Wat haal je je in je hersens?'

'Hoe kan ik dat nou zeggen als ik mijn kop dicht moet houden?' De jongen wurmde zich uit het maliënhemd en liet het vallen.

'Je mag je mond opendoen om te antwoorden,' zei Dunk. 'Nu raap je die maliënkolder op, je schudt hem uit en legt hem terug waar je hem vandaan hebt. En die halfhelm ook. Heb je de paarden gevoederd, zoals ik je had opgedragen? En heb je Fijnvoet afgewreven?'

'Ja,' zei de jongen terwijl hij het stro van de maliën schudde. 'U gaat naar Esfoort, hè? Neem me mee, ser.'

Daar had de waardin hem al voor gewaarschuwd. 'En wat denk je dat je moeder daarvan vindt?'

'Mijn moeder?' Met een rimpel in zijn voorhoofd keek de jongen op. 'Mijn moeder is dood, die zegt niets meer.'

Dat verbaasde hem. Was de waardin zijn moeder niet? Misschien was hij alleen maar bij haar in de leer. Dunks hoofd was een beetje wazig van het bier. 'Ben je een wees?' vroeg hij onzeker.

'Bent u dat?' kaatste de jongen terug.

'Eens wel,' gaf Dunk toe. Totdat de oude man me bij zich nam.

'Als u mij meeneemt kan ik u als schildknaap dienen.'

'Ik heb geen schildknaap nodig,' zei hij.

'Elke ridder heeft een schildknaap nodig,' zei de jongen. 'U ziet eruit alsof u er harder een nodig hebt dan de rest.'

Dunk hief dreigend een hand op. 'En jij ziet eruit alsof je een draai om je oren nodig hebt, vind ik.

Vul een zak met haver voor me. Ik ga naar Esfoort... alleen.'





Als de jongen bang was wist hij dat goed te verbergen. Even bleef hij uitdagend met zijn armen over elkaar staan, maar net toen Dunk aan hem begon te wanhopenen keerde de knaap zich om en ging haver halen.

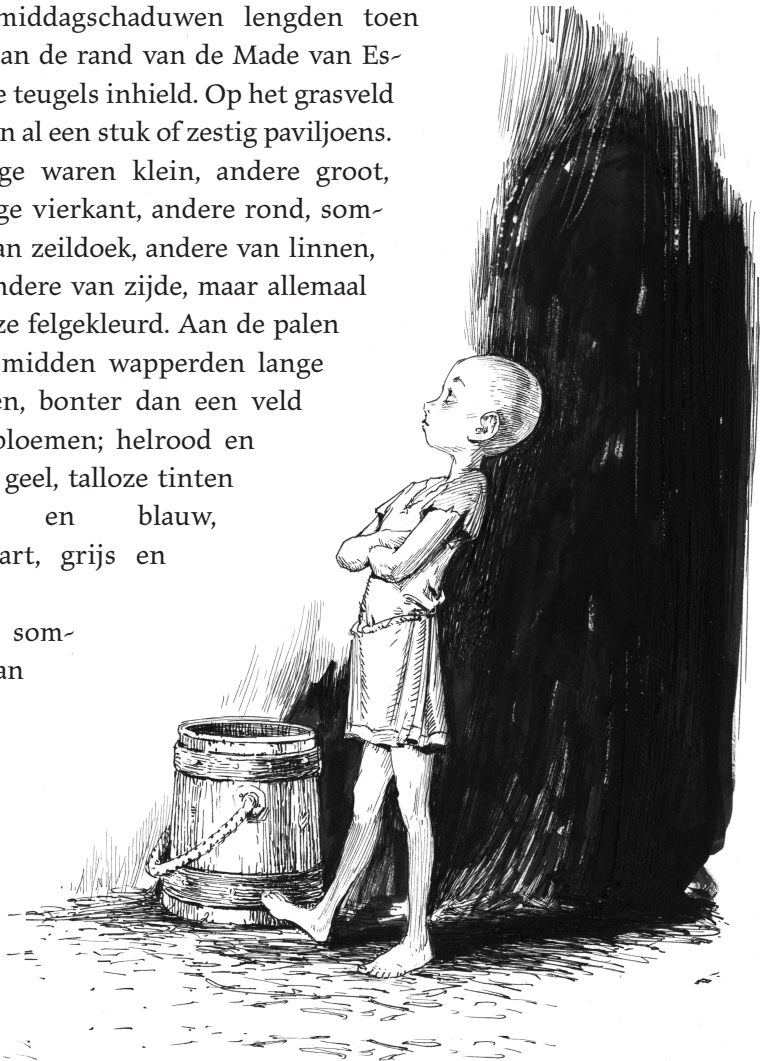
Dunk was opgelucht. Jammer dat ik hem niet... maar hij heeft hier in de herberg een goed leven, beter dan hij als schildknaap van een hagenridder zou hebben. Ik zou hem geen dienst bewijzen door hem mee te nemen. Maar hij bleef de teleurstelling van de knaap voelen.

Terwijl hij Fijnvoet besteed en de teugels van Donder greep besloot Dunk dat een koperstuk hem wel zou opvrolijken. 'Hier, joh, voor je hulp.' Met een glimlach wierp hij het muntstukje naar hem omlaag, maar de staljongen deed geen poging het op te vangen. Het viel in het vuil tussen zijn blote voeten, en daar liet hij het liggen.

Hij zal het wel oprapen zodra ik weg ben, zei Dunk bij zichzelf. Hij wendde de hakkenei en reed weg met de twee andere paarden aan de teugels, de herberg achter zich latend. De bomen glommen in de maneschijn, de hemel was onbewolkt en bezaaid met sterren. Maar toen hij de weg afreed voelde hij hoe de staljongen hem nastarde, zwijgend en verongelijkt.

De namiddagschaduweng lengden toen Dunk aan de rand van de Made van Esfoort de teugels inhiel. Op het grasveld verrezen al een stuk of zestig paviljoens. Sommige waren klein, andere groot, sommige vierkant, andere rond, sommige van zeildoek, andere van linnen, weer andere van zijde, maar allemaal waren ze felgekleurd. Aan de palen in het midden wapperden lange banieren, bonter dan een veld wilde bloemen; helrood en zonnig geel, talloze tinten groen en blauw, diepzwart, grijs en purper.

Met sommige van





deze ridders had de oude man zij aan zij gereden; andere kende Dunk uit verhalen die in gelagkamers en rond kampvuren werden verteld. Al was hij de magie van het lezen en schrijven nimmer machtig geworden, op het punt van heraldiek had de oude man van geen ophouden geweten en hem vaak zelfs onder het rijden overhoord. Die nachtegalen hoorden bij heer Caron van de Marken, even bekwaam op de hoge harp als met de lans. De gekroonde hertenbok was van ser Lyonel Baratheon, de Lachende Storm. Dunk haalde de jager van Tarling eruit, de purperen

bliksemschicht van het huis Dondarrion, de rode appel van Graftweg. Daar brulde de leeuw van Lannister, goud op karmozijn, en daar zwom de donkergroene zeeschildpad van de Estermonts over een lichtgroen veld. De bruine tent onder de rode hengst kon alleen maar aan ser Otho Vaaren toebehoren, die de Woeste Vaaren werd genoemd sinds hij drie jaar geleden tijdens een toernooi in Koningslanding heer Quintijn Zwartewoud had gedood. Dunk had gehoord dat ser Otho met zijn botte langbijl zo hard had gemept dat hij het vizier van heer Zwartewouds helm en het gezicht daaronder had ingeslagen. Hij zag ook een paar ba-



nieren van de Zwartewouds aan de westkant van de Made, zo ver mogelijk van ser Otho vandaan. Marbrand, Mallister, Cargyl, Westerling, Swaan, Muil-door, Hoogtoren, Florens, Frey, Koproos, Stookewaard, Darring, Cabeliau, Wyld; het leek of alle adellijke huizen uit het westen en zuiden een ridder of drie naar Esfoort hadden gestuurd om de schone maagd te zien en te harer ere in het krijt te treden.



Maar hoe fraai hun paviljoens ook oogden, hij wist dat daar zijn plaats niet was. Zijn beschutting zou vannacht slechts bestaan uit een tot op de draad versleten wollen mantel. Terwijl de heren en voorname ridders zich te goed deden aan kapoen en speenvarken zou Dunks avondeten bestaan uit een hard, draderig stuk gezouten vlees. Hij wist heel goed dat hij zowel zwijgende verachting als onverbloemde spot te verduren zou krijgen als hij op dat bonte veld zijn kamp opsloeg. Een enkeling zou hem misschien minzaam bejegenen, maar in zekere zin was dat bijna nog erger.

Een hagenridder moest zijn trots bewaren. Deed hij dat niet, dan was hij niet meer dan een huurling. Ik moet mijn plaats temidden van dit gezelschap verdienen. Als ik goed vecht, neemt een van die heren me allicht in zijn huishouding op. Dan zal ik uitrijden met edelen en elke avond in een ridderzaal vers vlees eten, en op toernooien mijn eigen paviljoen oprichten. Maar eerst moet ik me bewijzen. Met tegenzin keerde hij het toernooiveld de rug toe en reed met zijn paarden tot onder het geboomte.

Aan de buitenste rand van de grote made, ruim een halve mijl van de stad en het kasteel, vond hij een plekje waar in een bocht van een beek een diepe poel was ontstaan. De rand was dicht begroeid met riet en een hoge, bladerrijke olm domineerde het geheel. Het lentegras was

groen als een ridderbanier en voelde zacht aan. Het was een lieflijke plek en nog door niemand opgeëist. Dit wordt mijn paviljoen, zei Dunk bij zichzelf, een paviljoen met een bladerdak dat nog groener is dan de banieren van de Tyrels en de Estermons.

Zijn paarden gingen voor. Nadat hij ze verzorgd had kleepte hij zich uit en waadde de kleine poel in om het stof van de reis af te wassen. 'Een waarachtig ridder is zowel schoon als vroom,' placht de oude man te zeggen. Hij had erop gestaan dat ze zich elke maanwende van top tot teen wassen, of ze nu wel of niet zuur rieken. Nu hij ridder was zwoer Dunk dat hij zich daaraan zou houden.

Hij ging naakt onder de olm zitten om te drogen en genoot van de warme lentelucht op zijn huid terwijl hij toekeek hoe een insect van het soort dat drakenlibel werd genoemd traag tussen de rietstengels zweefde. Waarom zou zo'n beest drakenlibel heten, vroeg hij zich af. Het lijkt in de verste verte niet op een draak. Niet dat Dunk ooit een draak had gezien. De oude man wel. Dunk had het verhaal wel vijftig keer gehoord: hoe ser Arlan als klein jongetje met zijn grootvader naar Koningslanding was gegaan en hoe ze daar de laatste draak hadden gezien, een jaar voordat het dier was gestorven. Het was een groen wijfje geweest, klein en mismaakt, met verschrompelde vleugels. Geen van haar eieren was ooit uitgekomen. 'Sommigen beweren dat koning Aegon haar heeft vergiftigd,' placht de oude man te zeggen. 'Aegon de Derde, welteverstaan, niet koning Daerons vader, maar degene die de Drakendoder werd genoemd, of Aegon de Ongelukkige. Hij was bang voor draken, omdat hij zijn bloedeigen moeder had zien verslinden door het monster van zijn oom. De zomers zijn korter en de winters langer en guurder sinds de laatste draak is gestorven.'

Het werd koeler nadat de zon achter de boomtoppen was verdwenen. Toen Dunk kippenvel op zijn armen kreeg sloeg hij zijn tuniek en hozen tegen de stam van de olm om het ergste vuil eraf te kloppen en trok ze weer aan. Hij moest morgenochtend maar naar de toernooimeester gaan om zich te laten inschrijven. Vanavond had hij andere zaken te regelen, wilde hij ook maar iemand kunnen uitdagen.

Hij hoefde zijn spiegelbeeld in het water niet te bekijken om te weten dat hij weinig van een ridder weg had, daarom slingerde hij ser Arlans schild over zijn rug, zodat diens wapen zichtbaar zou zijn. Nadat hij de paarden had gekluisterd liet Dunk ze van het dikke groene gras onder de olm grazen terwijl hij zich ondertussen te voet naar het toernooiveld begaf.

Normaal gesproken diende de made als gemeenschapsweide voor de inwoners van Esfoort, aan de overkant van de rivier, maar nu was de verandering compleet. Van de ene op de andere dag was er een tweede stad verzezen, een stad van zijde in plaats van steen, groter en fraaier dan haar oudere zuster. Tientallen kooplieden hadden langs de zoom van het veld hun kraampjes opgezet om vilt en veren, huiden en haviken, riemen en laarzen, aardewerk, edelstenen, tinnen gebruiksvoorwerpen, specerijen, fruit en allerlei andere waren te verkopen. Goochelaars, poppenspelers en magiërs oefenden te midden van de menigte hun beroep uit... net als hoeren en beurzensnijders. Dunk was op zijn hoede en hield zijn hand op zijn geldbuidel.

Toen hij de geur opving van worstjes die boven een rokerig vuur lagen te sissen liep het water hem in de mond. Hij kocht er een voor een koperstuk uit zijn buidel, en een drinkhoorn met bier om het weg te spoelen. Al etend keek hij toe hoe een beschilderde houten ridder met een beschilderde houten draak vocht. De poppenspeelster die de draak liet bewegen was ook leuk om te zien: een lange meid met de olijfkleurige huid en het zwarte haar van de inwoners van Dorne. Ze was zo mager als een lans, zonder noemenswaardige borsten, maar haar gezicht stond Dunk wel aan, net als de manier waarop haar vingers de draak lieten bijten en kronkelen. Hij zou het meisje een muntje hebben toegeworpen als hij er een had kunnen missen, maar op dit moment had hij al zijn geld hard nodig.

Onder de kooplieden waren ook wapensmeden, zoals hij had gehoopt. Een Tyroshi met een gevorkte blauwe baard bood sierhelmen te koop aan; prachtige, fantasievolle dingen in de vorm van vogels en beesten met gouden en zilveren ciseleerwerk. Verderop trof hij een zwaardenmaker aan die goedkope stalen klingen uitventte en een tweede wiens werk beter van kwaliteit was, maar om een zwaard zat hij niet verlegen.

De man die hij moest hebben bevond zich helemaal aan het eind van de rij, met een hemd van schitterende maliën en een paar gelede stalen handschoenen voor zich uitgestald in zijn kraam. Dunk inspecteerde ze zorgvuldig. 'Jij levert goed werk,' zei hij.

'Het beste.' De smid was een gedrongen man, niet meer dan vijf voet lang, maar net zo breed van schouders en borst als Dunk. Hij had een zwarte baard, enorme handen, en geen zweempje onderdanigheid.

'Ik heb een wapenrusting voor het toernooi nodig,' zei Dunk tegen hem. 'Een goeie maliënkolder, met een halsplaat, scheenplaten en een

gesloten helm.' De halfhelm van de oude man paste wel op zijn hoofd, maar hij wilde meer bescherming voor zijn gezicht dan alleen maar een neusplaat.

De wapensmid bekeek hem van top tot teen. 'Je bent fors, maar ik heb wel forsere kerels in een wapenrusting gestoken.' Hij kwam achter zijn kraam vandaan. 'Knielen maar. Ik moet die schouders opmeten. En ook die dikke nek van je.' Dunk knielde. De wapensmid legde een reep on-gelooide huid met knopen langs zijn schouders, knorde, sloeg het om zijn nek en knorde nogmaals. 'Til je arm op. Nee, de rechter.' Hij knorde voor de derde keer. 'Nu kun je opstaan.' De binnenkant van een been, de dikte van zijn kuit en de omvang van zijn middel leidden tot nieuw geknor. 'Ik heb een paar stukken in m'n kar die misschien iets voor je zijn,' zei de man toen hij klaar was. 'Niet opgeklooid met goud of zilver of zo, gewoon goed staal, sterk en simpel. Ik maak helmen die op helmen lijken, niet op gevleugelde varkens of raar buitenlands fruit, maar aan die van mij heb je meer als je een lans tegen je hoofd krijgt.'

'Dat is ook alles wat ik vraag,' zei Dunk. 'Hoeveel?'

'Achthonderd hertenbokken, want ik ben in een goeie bui.'

'*Achthonderd?*' Dat was meer dan hij had verwacht. 'Ik... ik kan je een oude wapenrusting in ruil geven, gemaakt voor een kleinere man... een halfhelm, een halsberg van maliën...'

'Stalen Kop verkoopt alleen zijn eigen werk,' verklaarde de man, 'maar misschien kan ik het metaal nog gebruiken. Als het niet al te verroest is neem ik het en maak ik die wapenrusting voor zeshonderd.'

Dunk zou Kop kunnen smeken hem de wapenrusting op vertrouwensbasis te geven, maar hij wist wat voor antwoord zo'n verzoek waarschijnlijk zou opleveren. Hij had lang genoeg met de oude man opgetrokken om te weten dat kooplui een spreekwoordelijk wantrouwen jegens hagenridders koesterden. Sommige waren ook geen haar beter dan rovers. 'Ik geef u nu twee zilverstukken en morgen de wapenrusting en de rest van het geld.'

De wapensmid bekeek hem even. 'Voor twee zilverstukken krijg je één dag. Daarna verkoop ik mijn werk aan de eerstvolgende klant.'

Dunk viste de hertenbokken uit zijn buidel en deponeerde ze in de eeltige hand van de wapensmid. 'Je krijgt het allemaal. Want ik ga dit toernooi winnen.'

'O ja?' Kop beet in een van de muntjes. 'En al die anderen zijn hier zeker alleen om jou toe te juichen?'

De maan stond al hoog aan de hemel tegen de tijd dat hij zijn schreden weer naar zijn olm richtte. Achter hem baadde de Made van Esfoort in het fakkellicht. De klank van gezang en gelach zweefde over het gras, maar zelf was hij somber gestemd. Hij kon maar één manier bedenken om aan geld voor zijn wapenrusting te komen. En als hij werd verslagen... 'Eén overwinning is alles wat ik nodig heb,' prevelde hij hardop. 'Dat is toch niet te veel gevraagd.'

Toch zou het dat voor de oude man wel zijn geweest. Ser Arlan had niet één keer meer aan een steekspel deelgenomen sinds de dag dat de Prins van Drakensteen hem jaren geleden in een toernooi in Stormeinde uit het zadel had geworpen. 'Niet iedereen kan zich erop beroemen dat hij zeven lansen heeft gebroken tegen de beste ridder van de Zeven Koninkrijken,' placht hij te zeggen. 'Beter kan niet meer, dus



waarom zou ik het ooit nog proberen?’

Dunk had zo het vermoeden dat ser Arlans leeftijd er meer mee te maken had dan de Prins van Drakensteen, maar dat durfde hij nooit met zoveel woorden te zeggen. De oude man had zijn trots gehad, tot aan het bittere einde. Hij heeft altijd gezegd dat ik sterk en snel ben, dus wat voor hem gold hoeft nog niet voor mij te gelden, hield hij zichzelf hardnekkig voor.

Hij liep net door een bosje onkruid, zijn kansen wikkend en wegend, toen hij door het struikgewas vuur zag flakkeren. Wat krijgen we nu? Dunk nam de tijd niet om na te denken. In één ruk had hij zijn zwaard getrokken en raasde door het gras.

Brullend en vloekend kwam hij te voorschijn, maar uitsluitend om abrupt tot stilstand te komen toen hij de jongen naast het kampvuur zag. ‘Jij!’ Hij liet het zwaard zakken. ‘Wat doe jij hier?’

‘Ik ben bezig een vis te bakken,’ zei de kale jongen. ‘Wilt u ook wat?’

‘Ik bedoel, hoe kóm je hier? Heb je een paard gestolen?’

‘Ik ben meegereden op de wagen van een man die een paar lammeren naar het kasteel bracht voor de tafel van de heer van Esfoort.’

‘Ga dan maar gauw kijken of hij alweer weg is, of zoek een andere kar. Ik wil je hier niet hebben.’

‘U kunt mij niet dwingen om weg te gaan,’ zei de jongen brutaal. ‘Ik was die herberg zat.’

‘Ik ben jouw onbeschoftheid zat,’ waarschuwde Dunk. ‘Eigenlijk zou ik je nu meteen over mijn paard moeten smijten om je naar huis te brengen.’

‘Dan moet u helemaal naar Koningslanding,’ zei de jongen. ‘U zou het toernooi mislopen.’

Koningslanding... Even vroeg Dunk zich af of de jongen de spot met hem dreef, maar die kon met geen mogelijkheid weten dat Dunk zelf ook in Koningslanding was geboren. Ook een arme sloeber uit de Vlooienszak, dat zit er dik in, en wie kan hem verwijten dat hij daar weg wilde?

Hij voelde zich nogal dwaas, zoals hij daar met een zwaard in de hand tegenover een achtjarige weesjongen stond. Hij stak het wapen weg, met een boze blik, zodat de jongen zou snappen dat hij geen geintjes duldde. Ik zou hem op z'n minst een flink pak rammel moeten geven, dacht hij. Maar het joch zag er zo zielig uit dat hij het niet over zijn hart kon verkrijgen. Hij keek het kamp rond. Het vuur brandde vrolijk in een keurige cirkel van stenen. De paarden waren geroskamd en aan de olm hingen kleren boven de vlammen te drogen. ‘Wat doen die daar?’

‘Die heb ik gewassen,’ zei de jongen. ‘En ik heb ook de paarden verzorgd, vuur gemaakt en deze vissen gevangen. Ik zou bovendien nog uw paviljoen hebben opgezet, als ik er een had kunnen vinden.’

‘Dit is mijn paviljoen.’ Dunk gebaarde met zijn hand boven zijn hoofd naar de takken van de grote olm die boven hen uittorende.

‘Dat is een boom,’ zei de jongen, niet onder de indruk.

‘Meer paviljoen heeft een waarchtig ridder niet nodig. Ik slaap liever onder de sterrenhemel dan in een rokerige tent.’

‘En als het gaat regenen?’

‘Dan biedt deze boom beschutting.’

‘Bomen druipen.’

Dunk lachte. ‘Inderdaad. Nou ja, om je de waarheid te zeggen heb ik

